

גדי, מורדי ויוסי ב, איך זה עובד באמת?
אם ישדרו את זה, כולנו נלך לעזאזל

איך זה עובד באמת?

בליל-שבת אמורה היתה להיות משודרת בטלוויזיה, בתוכנית הבידור מסוג, הופעתה של שלישייה סאטירית חסרת-שם בשני קטעים מתוכניתה איך זה עובד באמת. ההופעה לא צולמה ולא שודרה בעיקבות צנורה פנימית שעשו מפיק התוכנית, חיים מלובן, ומנהל מחלקת הבידור, רפי גינת. לטעמם היו בקטעים המוצגים מישפטים שאינם ניתנים לשדרור, "מילים שאינן יכולות לעבור בטלוויזיה", כפי שהתבטא גינת. סאטירה מסוג זה אינה יכולה לעבור בטלוויזיה הישראלית בתזמננו. מאז התוכנית הסאטירית ניקו ראש בשנות ה-70, לא הוכנה ולא הופקה שום

תוכנית סאטירית אחרת. דקות-הנחת המועטות שרוו הצופים מפניתו של שלמה ניצן בתוכנית סיבה למסיבה אף הן נעלמו מהמיקר. ניצן עצמו הוריד אותן, מתוך עייפות, לרבריו.

הכל התנקז לפוליטיקה

בשלישייה הסאטירית חברים מורדי בראון, גדי פור ויוסי פרץ. שלושה צעירים בשנות ה-20. מורדי וגדי הם תלמידי שנה שלישית במגמת-מישחק באוניברסיטת תל-אביב. יוסי כותב ומלחין.

המופע הועלה לראשונה בתחילת ינואר בפאב דומינו נרוס. בעל הפאב, עמירם גרוס, הוא גם מפיק-המופע. גדי: "בהתחלה רצינו רק להופיע, להצחיק. בסופו של דבר הכל התנקז לפוליטיקה. רצינו להעלות סאטירה. רוב הקטעים נעשו באילתור. גם הטכסט נכתב בדרך זו".

מורדי: "בהתחלה היו יותר קטעים

נה וחצי דקות, עליפי בקשת מלובן, למרות שהזמן המקורי של הקטעים הוא 15 דקות. כיום הרביעי, כשהגיעו השלושה לאולפן-ההקלטות, נתבקשו להציג את הקטעים לפני האחרים. אחרי שצפו בהם אמר אחד, לרברי השלושה: "בשכיל מה הכאת אותי לי פה? אף מילה כאן לא עוברת בטלוויזיה". "הי" אחר-כך אמר להם שהוא עצמו אף הב את הקטעים, אולם יש לו תפקיד והקטעים שלהם מוגדרים לחוק רשות-השדרור.

לגבי השיר אנחנו נלך לעזאזל אמר אחד הנוכחים: "כולנו נלך לעזאזל אם ישדרו את זה". כך גם הגיב לגבי המישפט "זו מזמן לא ארץ, זה אירוע אורקולי". מני פאר עוד ניסה לשכנע, אך בלא הועיל.

מורדי: "העניין נגמר ברוח טובה. הם ביקשו מאיתנו שנבין את הבעייתיות. אם זו הטלוויזיה, אנו לא נופיע בה. מעצבן שאחר-כך הם מנסים לזרוק את

מלולכלים, נשפכו הרבה בירות. במשך הזמן קצת התערנו. בפאב המופע עבר מצויין, לא ידענו אם זה יעבוד טוב על בימה". זה עובד מצויין על בימה. בליל-שבת, בשעת חצות, מילא קהל של 200 צעירים וצעירות את אולם צווחא ב"תל-אביב. השלישייה הופיעה בקטעים שנפסלו על-ידי הטלוויזיה. הקהל צחק, מחא כפיים, הודה, אהב אותם. אהב סאטירה, השתוקק לסאטירה טובה.

בשבוע שעבר פנו שלושה מפיקי תוכניות בטלוויזיה לשלישייה כדי לארחם בתוכניתם: ממנו. סיבה למסיבה ומצב-הרוח. מכיוון שמני פאר פנה אליהם ראשון, הם הסכימו להופיע בתוכניתו. הוא ביקש מהשלישייה להציג לפניו קטעים מתוכניתם. מכיוון שהיה רחוק בזמן, ביקש להיפגש עימם שוב למחרת.

הוא צפה בהם, התלהב וביקש שיר פיעו בתוכנית הקרובה. הצילומים תוכננו ליום הרביעי. מני פאר הוא

"בידו האחת מחזיק הוא מיטריה, ובידו השניה מחזיק הוא את הזין שלו... חסר הבול של המילווה תלייה. בלי הבול הזה אי אפשר לתלות... אנחנו הולכים לעזאזל, הולכים עד שנגיע, בדרך לא נחים, קדימה לצמצם את הרווחים... זו מזמן לא ארץ, זה אירוע אורקולי"

העניין אלינו, בנימוק שהחומר לא עומד ברמה". שם המופע הוא איך זה עובד באמת. הקהל ראה איך הרברים עובדים באמת.

השלישייה הספיקה כבר לאסוף מעריצים. אמירה תאומה, בתו של השחקן עודד תאומי: "הגעתי למופע כדי לר" אות את ההופעה. כבר ראיתי את השלישייה ומאוד נהניתי, הפכתי לחובבת". על המדרגות ישבה קבוצה של צעירי רים, שהגיעו מטבעו: "ראינו את השלישייה בפאב של עמירם, הם היו ממש טובים. הם זורקים כל מה שהם חושבים, בלי לעשות חשבון. דברים כאלה חסרים בארץ, חסרה אמנות פוליטית חופשית. התוכנית הסאטירית היחידה שהיתה במדינה, ניקו ראש. הורדה. יש מקום להעלות בארץ מופע סאטירי רשמי". יוסי עיידי

שבחר את הקטעים להופעה, שבסופו של דבר נפסלו על-ידי מנהליו.

לעזאזל

ביום השלישי הגיעה השלישייה לאולפן הרצליה כדי להציג את הקטעים שנבחרו לפני בימא-התוכנית, גית, אל ריבנך והמפיק חיים מלובן. בסוף הופעתם אמר מלובן: "נלך על זה", אולם ביקש שבמסגרת ה"ולות הפאפא סלח"י (ראה מ"סורת) יחליפו את רמות המנחה במנחה אשכנזי. השלושה הסכימו. אחר-כך ביקש שבמקום המידה "זין", המופיעה בקטע, יאמרו משהו אחר. גם לכך הסכימו השלושה. עד כאן התקבלה הצנזורה על רעתם. הצילומים נקבעו ליום הרביעי. הקטעים הוכנו למיסגרת-זמן של שמר

הקטעים שנופסלו בטלוויזיה

היקר, אל החנות וקנה לי שקית-חלב, אומר הוא לה: יורד גשם... וזאת על-מנת לבאר לכם את משמעות הפסוק - אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו.

התלמיד: תודה רבה למאמא פרץ. כידוע לכם, תומך בית-מידרשנו ברעיון הציוני, וען כי לכסף אין רית. אי לכך נשחק עתה במישחק חברתי. אני אשאל שאלה, ואתם תענו בתשובה: איום ונורא, איום ונורא. ובכן, אני שואל את השאלה: מה דעתכם על מה שקורה בשטחים?

קהל: איום ונורא, איום ונורא. תלמיד: נה, אני חושב שבה סיכמנו את הנושא, אפשר להמשיך הלאה.

שיר: "ערב טוב קהל נכבד / ערב טוב גורא / לאן תוביל הדרך / מה בקצה המיונרה / עכשיו זה כבר גלוי לכל / עכשיו זאת כבר עובדה / אין מה להסתיר יותר / אין לנו ברירה.

(פיזמון): אנחנו הולכים לעזאזל / אין שיטה טובה יותר לגמור עם המדינה / אנחנו הולכים לעזאזל / זוהי הדרך הנכונה.

א: אני נהג בדרך, ויש לי כרטיסן / נפוך ומשעמם בין תחנה לתחנה / אני נהג בדרך ויש לי כרטיסן / אנחנו משחקים ב"תפוס את הזקנה".

(פיזמון): אנחנו הולכים לעזאזל / הולכים עד שנגיע, בדרך לא נחים / אנחנו הולכים לעזאזל / קדימה, לצמצם את הרווחים.

זמר: אם אתה מוכד אתה יכול להירגע / יש סיבה לפחד, יש מקום לדאגה / אל תסרח לתתאמץ, להיראות שמיי / שום דבר לא יעזור, אין כבר שום סיכוי.

א: יונתג עונש-מוות למחבלים! ב: ואיך זה יעבוד באמת? א: טוב אחמד'לה, אני לא יכול לתלות אותך, אין בול.

ב: מ'תומרה! א: חסר הבול של המילווה תלייה. בלי הבול הזה אי-אפשר לתלות. אני מצטער מאוד, תלך, תחיה. ב: לא, בחיך, אתה לא יכול לעשות את זה!

אתה לא מבין! אני כבר הודעתי לכל המישפחה וכבר פירסמו מודעות באל-פאג'י! איך אני אעמוד לפני אנשים, איך אני אסתכל להם בעיניים?

א: טוב, בסדר, אני עכשיו אתה אתך, אבל אתה אחר-כך תברר מה עם הבול, בסדר? איך אני בשבילך?

כולם ביחד: אנחנו הולכים לעזאזל / זאת מזמן לא ארץ, זה אירוע אורקולי / אנחנו הולכים לעזאזל / אז תשמרו מקום גם בשבילי / אנחנו הולכים לעזאזל / אולי יבין כבר מישחו שזאת לא בדיחה / אנחנו הולכים לעזאזל / מזל טוב, שיהיה בהצלחה!

ערב טוב, קהל נכבד, וברוכים הבאים להילולת הפאפא סלח"י. כל ההכנסות מערב זה, שיבואו כמובן מתרומותיכם הנדיבות, ולא מקבלים צ'קים, לא מקבלים כרטיסי-אשראי, כל ההכנסות הן קודש להנצחת זיכרו של הפאפא סלח"י, ועל כן ננציה את זיכרו על שורה של מוצרים, בין היתר "אפטר-שייב פאפא סלח"י" ועוד כהנה וכהנה פאפאים-סלח"ים.

איתנו כאן על הבימה הקדושה נמצא המייסן יוסף פרץ, אנוכי המנחה הקדוש מוסקה מורמץ (עושה גם בר-מיעויות ושליחויות הביתה) ומי שהיה נר לרגליו, הדום למיטתו והחצקון לפניו של הפאפא סלח"י זצ"ל, יורש, ממשיך דרכו, גבירותי ורבותי, הפאפא פרץ מן העיירה נדבות.

על-מנת הרבה את ליבכם ופתוח ביסיכם, נפתח במחרוזת שירים חסידיים:

כה אמר הפאפא / מה מה מה / וכה אמר ה' פאפא / מה מה מה / ועוד חוסיף הפאפא / מה מה מה / ולסיים הפאפא / מה מה מה.

"כל העולם כולו כספומט גדול, כספומט גדול, כספומט גדול / כל העולם כולו כספומט גדול, כספומט גדול / והעיקר והעיקר לא לשכוח את המיספר / והעיקר והעיקר לא לשכוח 'תמיספר'. הפאפא: ערב טוב, אפתח במשינה קצרה מחוץ עמנו.

התלמיד: חסיתו ושלמו.

הפאפא: טמבל! היה היה חסיד. והיה החסיד מהלך בפאתי ארץ רחוקה. והיה מגיע אל עיר רחוקה בפאתי אותה ארץ רחוקה וס"כן. והיה חסיד עייף מאוד-מאוד, והיה רוצה לישון. והיה נכנס לבית-מלון אל הלובר, ובלובר היה יושב הקבליסט, תוך שהוא מעיין בסימני-קבלה. והיה החסיד אומר לקבליסט: תעשה טובה, אני מת לישון, תן לי איזה חדר. והיה הקבליסט אומר: אין. אבל אני אעשה לך טובה ואני אסדר אותך בחדר עם עוד זוג שקט. ואמר החסיד: סחה. ויעל החסיד אל החדר, ויחזור כעבור שתי קטנות כשהוא כולו אחוז חיל ורעדה וזועם וזועק על הקבליסט: למח! ויאמר החסיד: עולה אני אל החדר ובתוך החדר עומד זוג, עירום כביום היוולדו.

התלמיד: טפו, טפו, טפו! הפאפא: טמבל!... עומדת האשה העירומה ובידה האחת מחזיקה היא סל-פלסטיק, ובידה השניה מחזיקה את שדה השמאלי. עומד האיש כשהוא עירום, ובידו האחת מחזיק הוא מיטריה, ובידו השניה מחזיק הוא את הזין שלו.

התלמיד: טפו...

הפאפא: אומר לו הקבליסט: מה קרה לך? אלה לא משוגעים, אלה חרשים אילמים המה, ומדברים המה בשפתם. אומרת האשה לבעלה: רד, בעלי